

© Gerrit Guldenhemel 2021

Vormgeving: Gerrit Guldenhemel

Omslagillustratie: naar schilderij Rit-zonder-Bit van © Laurier

Foto auteur naar © Ewoud Broeksma

Illustraties binnenwerk: © Gerrit Guldenhemel

Uitgave van: Equipe Publishers

ISBN: 9789403634265

NUR 300

All rights reserved. No part of this work may be reproduced or stored in an information retrieval system (other than for purposes of review) without the express permission of the publisherEQUIPE

NOTE: The material contained in this book is set out in good faith for general guidance and no liability can be accepted for loss or expense incurred as a result of relying in particular circumstances on statements made in the book. The laws and regulations are complex and liable to change, and readers should check the current position with the relevant authorities before making personal arrangements.

*Wat een soelaas geeft het dat ik in
een godin op een wit paard kan geloven.*

Gerrit Guldenhemel 2021

Lot!

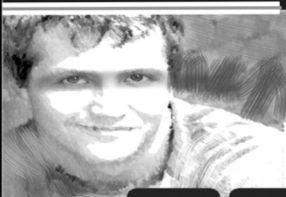

*Leven is wat er werkelijk met ons gebeurt
terwijl we plannen maken*

Wat er ook gaat gebeuren, het zal gebeuren, of we ons nu zorgen maken of niet. Er is geen manier om te weten waarom het ene gebeurt en het andere niet. Wat leidt tot wat? Wat vernietigt wat? Wat zorgt ervoor dat iets bloeit of sterft of een andere koers volgt? Het lot is nooit eerlijk. Je zit gevangen in een stroming die veel sterker is dan jij, strijd ertegen en je zult niet alleen jezelf verdrinken, maar ook degenen die je proberen te redden. Zwem ermee en je zult overleven

We komen voort uit lange rijen mensen die voorbestemd zijn om elkaar nooit te ontmoeten. Toch verbindt ons het lot aan al die anderen op aarde, de saaie mens, de interessante, de wijze of de domme, de goede en de slechte. Niemand herkent echter de grondvorm van zijn eigen karakter en zeker niet die van de slechterik.. Daarom zal iedere gelijkenis in dit boek met u, met uw zwerm, uw organisatie, met andere zoekenden of verdwaalden nimmer op toeval berusten.

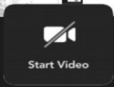
Als u er klaar voor bent, zult u ergens in dit boek vinden wat u nodig heeft. *Gerrit Guldenhemel 2021*

Lot!

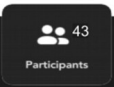
Unmute

Start Video

Invite

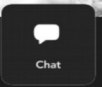

43

Participants

Share

Chat

Groningen, 19 april 2019 – 09.00 uur

Session1 *Welkom in mijn video conference room. Onze software is ZOOM! en mijn naam is Lotte de Lange, ik ben psychologe van beroep en de komende dagen uw online host. Er hebben zich drieënveertig mensen ingeschreven. Vandaag proberen we inzicht te krijgen in onze lotsbestemmingen. Het thema is:*

Kiest de wandelaar het pad of het pad de wandelaar? ^(Nix)

Even kijken.... de meeste deelnemers zitten zo te zien al klaar. Op dit moment twaalf connected op het startscreen aha, goed te zien hoe u over en weer al aan het chatten bent. Sommige van u kennen elkaar blijkbaar Euh eerlijk gezegd ken ik zelf ook een paar van de deelnemers. Maar dat is althans voor mij geen bezwaar.'

'Hi there, waarom heeft u anoniem gejoined? Ik zie u dus niet, maar ik hoor u ook niet, kunt u even op de mute-knop clicken? Oké, ook welkom hier. Ik ben Lotte de Lange, uw online host. En een anonieme deelname is toegestaan hoor, geen enkel bezwaar, maar ik weet uit ervaring dat onzichtbaarheid geen superkracht is. Aha, nu begrijp ik het, u bent hier als de lezer van dit boek, u hebt het zojuist opengeslagen. U bent nog maar op pagina 9 van een kennis geleend die het best wel spannend vond, oké, wat zegt u? U moet nog zien of dit soort van roman wat voor u is? Aha, u bladerde al wat en probeert nu voor het eerst een hoofdstukje uit te lezen. Prima. Geeft niet hoor.

Deze webinar gaat dus net als het boek – hopelijk heeft iedereen het toch nog ergens op de kop kunnen tikken – over onze lotsverbinding.

Straks na het voorstelrondje zullen we een opstelling maken en beginnen met een rollenspel. Ik zal u indelen in clusters. Ik zelf spring af toe in uw groepen bij om u in uw lotgevallen te ondersteunen. Het is voor mij begrijpelijk dat u probeert uw verhaallijnen meer waar te doen lijken dan wanneer ze echt gebeurd zouden zijn. Dramatiek is in ieder mens. Ja en dan sorry hoewel we nog niet eens zijn begonnen, is er over het lot van één van onze deelnemers al beslist. Het LOT van DE HEER J. Stengel is ambigu gebleken en voor hem gaat zijn lijn slechts tot halverwege deze sessie. Ben zo dadelijk bij u terug voor meer. Om half tien gaan we echt van start met mijn inleiding'

Lotte de Lange kucht, ze is er weer.

'Laat ik beginnen met mijn veronderstelling dat alle mensen aan elkaar verbonden zijn met onzichtbare lijnen. Vandaag behandelen we het zogenaamde morfogenetisch veld en als er vanmiddag nog tijd is zullen we ingaan op onze omens. Termen die misschien als raadselachtig bij u overkomen, maar geloof me het zal u al spelend duidelijk worden.'

Beetje afstandelijk vertelt ze erover, alsof ze zelf geen mens zou zijn. Een supervrouw, een soort van Mega Mindy die boven ieder gebeuren staat. Ze start een videotje met een weiland vol spreeuwen.

Spereeuwenzwerm boven het Lauwersmeer

Ze vertelt gelaten hoe hier boven het Lauwersmeer naar schatting driehonderdduizend spreeuwen in een zwerm vliegen en er zit volgens haar niet één lijster of mus tussen. Ze spreekt van energievelden die deze gelijksoortige vogels uit een groot gebied hebben bijeengebracht en nu in een zwerm doen opvliegen, wenden en keren. Aanstonds zullen de spreeuwen naar de wijngaarden van Boergondië vertrekken. Toegegeven, het ziet er inderdaad uit alsof de zwermmende vogels verbonden zijn met onzichtbare draden.

‘Hoe denkt u dat ze het contact met elkaar onderhouden?’ vraagt ze aan de deelnemer Wessel Weiland.

‘Goeie vraag.’ Hij weet het niet en verheft zijn wenkbrauwen.

‘Hoe bespreken honderdduizend gelijksoortige vogels volgens u hun reisplannen?’ Wessel luistert naar haar met open mond en kijkt ongelovig in zijn camera. Waarom hij? Waarom vraagt ze dit aan hem? Waarom zo snibbig? Hij moet haar het antwoord schuldig blijven, maar ziet dat blijkbaar tegelijk ook niet echt als een tekortkoming.

‘Vogels zijn vogels’ zegt de vogelkundige in hem. Hij lijkt zich te hervinden als hij oppert dat ze met zijn allen misschien voordelig een vakantie geboekt hebben, ze zouden met elkaar tweeten, maar zeker weten doet hij het niet. Iedereen lacht uitbundig, behalve Lotte de Lange. Haar gezicht betreft, ze kijkt Wessel strak aan. Over scherpe kantjes gesproken. Maar waarom? Raakt zijn grappige antwoord bij haar toch ergens een waarheid?

‘Deze meeting zal zich – zoals gezegd – bezighouden met onze lotsverbinding en de voortekens ervan. Als het waar is dat alles voorbestemd zou

zijn, waarom zouden we dan bij het oversteken nog eerst beide kanten op moeten kijken? Tegen wat moet men zich op Urk nog laten inenten? Mijn ervaring is dat Wessel Weiland en de meeste van ons in het dagelijkse leven daar bar weinig over nadenken. We zien wel eens een zwarte kat overlopen maar blijven denken dat er in het leven iets te kiezen valt. Dat de mens bijvoorbeeld kiest welke andere mensen hij wel of niet wil ontmoeten, dat de mens zelfs gehouden is om hierin ‘verantwoorde keuzes’ te maken. In de praktijk kiezen we hooguit welke schoenen we vandaag aandoen of wat we gaan ontbijten. Een cracker Hütenkäse of toch maar weer Bacon&Eggs. Maar zelfs in die keuzes zijn we niet vrij. We kiezen niet, we hebben nooit gekozen, ons verleden bepaald onze toekomst en daarmee ons lot. Ligt het zo eenvoudig, zult u denken.....? Geloof me, er zijn geen verkeerde afslagen. Alleen paden waarvan we niet wisten dat we ze moesten bewandelen. Diep in het brein, in ons onderbewustzijn, is het al lang en breed voor ons geregeld, wat of wie we mooi, lekker of lief vinden en wat of wie er daarom op ons pad komt. Speciaal u, de anonieme lezer van dit boek dient er rekening mee te houden, dat u zelf een van de beschreven rollen gaat vertolken, misschien er al aan begonnen is! Oké, dan stel ik nu een coffeebreak voor, zie u tegen tien uur terug met ons eerste rollenspel, de locatie is even zien euh Den Haag!

Lotte de Lange kucht meerdere keren opzichtig, ze is weer in haar window verschenen. Ze spreekt en haar stem lijkt een octaaf gezakt, het lichtje knippert en de spreeuwen zwermen nog steeds op haar achtergrond.

‘Goedemorgen. We gaan met de sessie beginnen hoor, bent u connected? We nemen eerst een meditatief moment. Bent u er klaar voor?’

*Ik wil u vragen om zich – voor zover mogelijk – een spreekwonder te waken, u bent dus voor even een vogel, een gevederde en u kunt vliegen, nestjes bouwen en eieren leggen. U bent daarom verbonden met de zwerm gelijken die hier vandaag is samengekomen..... Met al die anderen die naast u, onder u en boven u vliegen..... U gaat met hen synchroon omhoog naar links, dan weer dalen we in een ruime bocht naar rechts en nu maken we met zijn allen een looping U bent nu wetend en voelend verbonden met deze hele zwerm vogels, zoals u als mens kom maar rustig terug naar uw menselijk bestaan..... ook synchroon verbonden bent met uw familie, vrienden, collega’s, uw tuinman, George Cloony enmet misschien die aardige caissière van de Lidl
... ..*

Dit type van lotsverbindingen kennen we, maar daarnaast zijn we – tijdloos en volkomen onwetend – ook verbonden met alle andere mensen op aarde, de man op het Rokin, die op lijn 3 stapt, de vrouw die in Central Park op een kleedje een yoga-oefening doet en hij die zojuist tegen de muur van een wodka winkel plast, een oude Kozak uit Zaporizja..... Zonder er bij stil te staan, bent u verbonden met uw voorouders, misschien met zijlijnen en traversen in de zwerm, misschien met de moeder van uw moeder die ooit au pair in New York woonde en misschien met uw betovergrootvader, wiens overgrootmoeder als marketentster werkte in een Napoleontisch leger en op de terugtocht van Moskou niet ongeschonden bleef van een horde Kozakken.’

We hoeven er niet bij stil te staan hoe deze verbindingen lopen, we zijn gewoon verbonden en vliegen mee in een zwerm. Te veel weten van de toekomst is geen goede zaak, het zal ons beangstigen en doen bevriezen. Zo zie ik nu in een grot in Guangxi een vleermuisvanger die zijn lot verbindt aan bijna de hele wereld en het volgende jaar de Amsterdammer die zojuist op lijn 3 stapte, laat sterven in een grote plastic zak. Bedenk eens hoe anders het voor hem zou zijn gelopen als dezelfde vleermuisvanger eerst als rockstar had gewerkt en tien jaar geleden van een hotel in Wuhan was gesprongen.

Hoe dan ook, we beginnen met onze eerste opstelling. We spelen onze eerste aanzet tot een lotsverbinding. In dit geval met iemand die gehaast uit Den Haag vertrekt richting het noorden en een andere deelnemer die vanuit Groningen op het zelfde moment min of meer gefrustreerd richting het zuiden vertrekt. Kunnen ze nog kiezen of ze hun lot aan elkaar verbinden? We gaan hiervoor de vloer op en ik cast de windows van, schrik maar niet, Wessel en Mireille in de hoofdrollen, verder zullen we randomized inzoomen op de rollen van Jeffrey, Annelies, Toine en Clair. En ja..... soms is het niet te voorkomen dat ik zelf mee speel in dit cluster. We zullen zien hoe het loopt..... De overige deelnemers zijn vooralsnog de toeschouwers maar zullen misschien af en toe voorvoelen hoe ook zij aan ons verbonden zijn. Ze komen straks zeker ook aan de beurt. We starten het rollenspel met een korte introductie. Veel succes en tot straks.

Setup. In de winnerssuite klinkt vandaag voor de zesde keer de gedempte knal van het ontkurken van een fles Moët & Chandon. De hoofdprijzen van deze maand worden uitgekeerd. In het midden van een goudkleurige chesterfield heeft een man plaats genomen. Hij is zojuist aangekondigd als de heer J. Stengel uit Arnhem. Nog een paar minuten verwijderd van zijn rijkdom, hoort hij de vrolijkheid aan. Voor de foto haalt hij met een brede beweging nog een keer zijn winnende lot uit de binnenzak en wuift triomfantelijk met het papiertje. Nog eens en daarna nog maar eens een keer, zwaait hij breeduit lachend met zijn lot naar de aanwezigen. Dan overhandigt hij het met een parmante buiging aan een vrouw, die al een tijdje naar het lot reikt. De vrouw in het mantelpakje met het parelsnoer schuift het bewijsstuk door een terminal en wijst nu glimlachend naar de grote winst op het flitsende beeldscherm. **Tweekommadriemiljoen.** Zijn lot deugt, het is het lot waarop deze maand de XXL-Jackpot is gevallen. Zij is het, die deze kersverse miljonair gaat begeleiden. Plotse miljonairs worden door deze organisatie namelijk nooit aan hun lot overgelaten en krijgen lessen in het omgaan met vermogens. Voor het oog doet deze vrouw haar werk routineus, maar nader beschouwd, zie je op haar linkerwang ritmisch een spiertje trekken. Er wordt nog wat gefeliciteerd en plichtmatig gelachen, de hapjes gaan rond en er worden nog maar eens meer foto's genomen. De winnerscrew van de loterij doet zijn werk goed en graag, maar net als

op andere werkvloeren op vrijdag liever niet na drie uur. Om die reden strooit de een na de ander zijn *fijn-weekend* en verlaat alras de Gelukskamer.

Als de cateraar tien minuten later zijn laatste wagentje de gang op rijdt, zitten er aan de glazen tafel nog slechts twee personen. Heel merkwaardig, hoe het goedlachse met de lege champagneglazen is verdwenen. Zonder hem aan te kijken, schuift de vrouw met het parelsnoer de winnaar nu de stukken toe. Ze trekt daarbij een vies gezicht en nu trillen ook haar mondhoeken. Het lijkt wel alsof de vrouw woedend is op de heer J. Stengel. De triomfator van daarnet zit er gelaten bij en schijnt zich bij voortduring te excuseren. Ze laat met kracht haar vinger vallen op de plek waar hij de brieven en formulieren moet tekenen. Dan scheert ze een gouden Maestro over de tafel, die de man slaafs en zonder het kleinood een blik waardig te gunnen in zijn borstzakje laat zakken. Haar telefoon gaat en ze leest een app-je. Daarop duwt ze de platte tas geopend over de tafel en geeft de winnaar andermaal een handdruk. Deze ritst de tas dicht en gaat nu als een generaal in de houding staan. Het kapitaal klemt hij onder zijn arm, vastberaden om het nooit en nooit meer los te laten en het ziet er naar uit dat Nederland onherroepelijk een miljonair rijker is.

Bij de lift bitst ze nog steeds korte zinnen naar de winnaar. Maar deze hoort haar blijkbaar al niet meer en schijnt te voorzien dat ze elkaar vanaf nu nooit meer zullen ontmoeten. Als de liftdeuren elkaar weer vinden, draagt een schaterend geluid de heer J. Stengel naar beneden. In de spiegel op de achterwand zoekt en vindt hij een ware grootheid in zijn

persoon. Hij neemt een bokspose aan, schermt de tas onder zijn arm verdedigend af en slaat met zijn vrije hand een paar keer flitsend in het luchtledige.

‘Ai emm ze grétist!.... Daag domme kuttekoppen!’ blaast hij en maakt een stuntelige shuffle. Door het hoofd van de heer Stengel schijnt eenzijdig een lied van het volkomen succes te zingen. Je leest van zijn gezicht, hoe goed en kwaad zich in hem de hand reiken, bereid om in gezamenlijkheid het leven als een feest te gaan vieren.

Zijn shirt doet hij bij zijn broek in en duwt de geldtas op zijn buik. Zijn handen vouwt hij erover alsof hij zojuist copieus getafeld heeft. Voor het heugelijke moment ligt er op het dashboard een kloeke joint klaar. Hij rookt enkele diepe teugen en klokt een half blikje bier naar binnen. Dan laat hij een daverende boer en start de auto. Als een ontijdige waarschuwing voor al zijn aanstaande vergissingen en zijn naderende onheil ploft het blikje vanaf het dashboard op zijn schoot, bier gulpt over zijn kruis. Maar de zo zonder enige omweg bepiste miljonair kan hierover alleen maar onbedaarlijk schateren.

‘Hé big spenderrrr....’ schettert hij door het open raam en volgt de pijn naar het stralende licht in het marmeren gat van de uitgang. Het hek gaat langzaam voor hem omhoog en juichend rijdt hij de zonovergoten Paleisstraat op. Niet rechtdoor, waar hij aan het einde van de straat zijn rijkdom bedroevend ongelijk zal moeten delen, maar rechtsaf waar hij denkt alles te hebben en zijn nieuwe zorgeloze leven waant.

1 KOEST WESSEL...! Beveelt iemand, die blijkbaar het recht heeft om Wessel Weiland als een lastige hond te behandelen. Een stem die ongevraagd zijn doen en laten van commentaar meent te moeten voorzien. Een naargeestig iemand - constant meereizend op zijn levenswandel - maant hem weer eens. Het is de proleet-in-Wessel, die hem min of meer verplicht om alle ongenoegens maar voor zich te houden. Hij mag niet klagen, moet op zijn bevel zelfs blij en opgewekt zijn over al die fijne kansen die het leven hem vandaag weer biedt. Hij dient te berusten in zoiets volkomen belachelijks als: wiens brood men eet, wiens taal men spreekt. *Alle mensen zijn toch verbonden, net als alle spreeuwen, of heeft hij haar verkeerd begrepen?*

14.51 uur. Oosterpoort, Groningen. Een kunstenaar moet succes hebben. Hij moet vooral van zijn werk kunnen leven. Nou dat lukt hem dus niet, hij heeft zojuist nog zijn maandbriefje ingeleverd. Bent u Nederlander? Is uw vermogen toegenomen? Hij voorziet het briefje al jaren met een zwierige signatuur alsof hij de minister van Sociale Zaken zelf is.

Wessel Weiland slingert een boodschappentas op de stoel naast hem en spuugt door het raampje.

‘Waarom doe ik dit?’ Hij kijkt een tijdje naar de plek waar het vocht is geland en probeert kansloos dezelfde plek nog eens te bereiken met een volgende zever. Hij haalt een keer diep adem, zet zijn phone in de houder, start een Britney Howard mix en zingt alvast de eerste regel

‘I gonna miss you and your Mickey Mouse tattoo.....’

Hij start zijn Corolla en voorin begint de diesel aan zijn vertrouwde kloppen. De kunstenaar stuurt langzaam naar de ringweg. Hij heeft geen zin. Het voelt als een tredmolen om opnieuw zonder verwachting deze stad uit te rijden. Weer het Julianaplein over, weer naar het zuiden, weer onderweg naar een zoveelste onbeduidende expositie van zijn werk. Maar vandaag ook nog eens zonder zijn vriendin. Ze kon niet mee naar Hellendoorn – vandaag was ze druk met haar online conference – en Wessel speelde bij het afscheid de verlatene en neuriede: *'just when I needed you most.....'*, maar dat begreep ze blijkbaar niet goed. Voor Wessel leek het alsof ze plots van een andere planeet was, haar lach was ze zelfs heel even kwijt. *'Hoeo, hoeo, hoeei, come on, baby come on I am gonne miss you!'*

Vandaag wordt er geopend bij galerie De Lege Ruimte in Hellendoorn. Hoe treffend kan een naam zijn? Vandaag kent zijn bestaan opnieuw diepe zwarte gaten vol grenzeloze verlatenheid. *Koest Wessel, minder pathos mag ook, alsjeblieft! Denk aan wat je wel hebt. Het glas halfleeg of halfvol?* Hij heeft nooit in het lot geloofd. Hij doet het nog steeds niet. Het is zijn vrijheid die hem deze weg wijst door het leven. Hij leert wat hij moet leren en nooit ziet hij de tekens die hem in een bepaalde richting duwen. Ahumm! Toine bijvoorbeeld? Zijn manager belde gisteravond met een laatste briefing. De opening is om half zes. Hij moet er – met zijn beeld en de sokkel – dus vóór vijf uur zijn! En let op! Als de genodigden Wessel iets over zijn werk gaan vragen, moet hij ze vooral recht aan blijven kijken. Zijn ogen vooral niet af laten dwalen. Oh ja en nog dit: alléén vruchtensap drinken! *Ja baas!* Daarna besteeg Toine nog maar weer eens zijn stokpaardje. Wessel moest opnieuw ruim een

half uur aanhoren hoe de kunstwereld in elkaar steekt, hoe hij – de grote Toine van Woerkom – de wijsheid daarover in pacht heeft. Alsof Wessel verdomme een buitenstaander is en eigenlijk niet-al-te-snugger. Opnieuw doceerde Toine weer eens hoe de rijken kunst verzamelen om nog sneller rijk te worden. Wessel laat hem wauwelen en voor de goede orde mompelt Wessel af en toe een ja... of een oh..., legt zijn telefoon neer, loopt even naar zijn koelkast en bijt nu zelfs in een bierworstje. Gebruikt hij hem of gebruikt hij Wessel? Ze gebruiken elkaar misschien. De zoveelste keer het verhaal, over hoe de kunstliefhebbers beleggen in het volkomen vertrouwen dat de investering er meer dan dubbel uit zal komen. Kunstkopers gokken dus, misschien vooral op de kans dat de maker maar snel de pijp uit gaat. Een goede kunstenaar is blijkbaar een dooie kunstenaar vooral als hij er voor zorgt *young* te sterven. Heel akelig voor Wessel en zijn collega's om te beseffen dat pas nadat je een-weet-wat-voor-ellendige-dood gestorven bent de prijs van je werk naar ongekende hoogtes kan stijgen. Nou ja, ook net zo goed niet natuurlijk, eerlijk gezegd is de kans veel groter dat jij en je kunst armetierig in de vergetelheid verdwijnen. Toine laat het altijd behendig in het midden welk lot hij 'zijn kunstenaar' toewenst. Wessel zelf zou het niks verwonderen als zijn-spoedige-overlijden in Toine's marketing programma is opgenomen. Zijn leven als kunstenaar is als een tombola, volgens Toine zelfs met duizend keer meer winstkansen dan de Loterij. Wessel probeert hem uit te leggen dat voor een gelukkig leven geld slechts bijzaak is en hij kopieert daarmee een gedachten van zijn vriendin. Maar in werkelijkheid probeert zijn warrige hoofd nu zelfs de hoofdprijs in de Staatsloterij en even later de jackpot van de Lotto te winnen. Hij heeft warempel de waanvoorstelling dat ze gelijktijdig aan

hem worden uitgekeerd. Statistisch schijnt het overigens berekend te zijn, dat als je trouw elke maand meespeelt, je slechts één keer in de negenhonderd jaar een hoofdprijs kunt winnen. Een onaangename gewaarwording, als je zoals Wessel al zevenendertig bent. Overigens heeft eenzelfde wetenschapper berekend dat een konijnenpootje niet werkt en je tijdens je leven twee keer eerder aan de beurt bent om door een vrachtwagen met uien te worden overreden of door een meteoroliet aan je hoofd te worden getroffen. Voor de zoveelste keer begint Toine over de succesverhalen van Damien Hirst, Marlene Dumas en Daan Roosegaarde. *Toine, rub it in, Wessel Weiland doet duidelijk wat verkeerd en zijn armoedige bestaan is te wijten aan? Juist! Zijn eigen belabberde en lamlendige gedrag.*

Ach, elk mens zoekt natuurlijk naar de juiste ritmiek in zijn bezigheden. Maar *eenieder* die overweegt om zijn huidige leven in te ruilen voor een meeslepende existentie, die van kunstenaar dus – zo'n heerlijk ruig en in alle vrijheid schilderende bohemien – snijdt nu al een oor af. *Begin er niet aan mensen!* Het is een vak net zo speciaal als elk ander vak. Je bent even goed en slecht af als stukadoor, tandarts, loodgieter of notaris. Het enige verschil is: je hebt nagenoeg geen inkomen en bijt je leven lang op een houtje! Een kwestie van lange adem. Heb je dat er allemaal voor over?

Het was dus zijn vriendin die stelde dat bezit voor een gelukkig leven slechts een bijzaak is. Ze is psychologe en hij citeert haar klakkeloos.

‘Welkom Wessel bij het menselijk ras.’ Niemand van ons heeft volgens haar controle over zijn eigen leven en daarom spelen en vervullen we graag een rol. Het gaat volgens haar om de passie die je voor je bezigheden hebt. Ook voor mensen zoals hij, die er dagelijks voor moeten vechten om maar geen krantenloop te hoeven nemen. Wel fijn trouwens dat ze hem weer vijftig euro wilde lenen om straks diesel te kunnen tanken. Ze heeft een fijn gevoel voor humor en noemde het meesmuilend zijn ‘wagenziekte’, waarop ze samen in een heilzame slappe lach schoten. Ze weet zoveel en daarbij is ze de meest oprechte mens die Wessel kent. In haar gelooft de kunstenaar werkelijk duizend keer eerder dan in een god. Volgens haar is zijn inzicht in zijn rol gekrompen tot wat ze noemt ‘een beschamend niveau’. Maar als zij gelijk heeft - en dat vermoedt hij heel sterk - is het dan zo dat hij met zijn rol in de kunst beter kan stoppen?

Zij speelt volgens haar theorie - tegen het decor van een heus bordje naast haar voordeur - dus ‘de psychologe’. En arshole Toine acteert vol overgave ‘de kunstmanager’ met Wessel ‘de kunstenaar’ als willoos attribuut, een marktinstrument. En ene Willem-Alexander, wie kent hem niet, speelt ‘de koning’ in zijn paleizen en ridderzalen, opgedirkt met een kroon en een hermelijnen mantel. Maar even later hangt hij ook zomaar halfnaakt aan een joekel van een speedboot en roept lachend ‘Landgenoten, kijk mij eens!’ We zijn dus nooit wat we lijken en we spelen de hele dag blijkbaar een rol. Ook u! De moeder, de presentatrice of de toiletjuffrouw, de auteur, de uitgever, de krantenloper, jij ook Trijntje Oosterhuis, jij zeker Geert Wilders, jij nog meer Patty Harpenau. *Where ever you are?* Maar Wessel, hij voelt zich gecast voor dit armoedig

klootzakken-bestaan. Hij is het zat! Wat acteert hij op dit moment hier aan het stuur van zijn Corollaatje? Vandaag is het zijn rol om nuchter en vooral op tijd in Hellendoorn te verschijnen en daarom rijdt hij nu nog maar wat dicht op zijn voorligger.

2 *Waar ben ik in hemelsnaam aan begonnen?* Mireille komt net van het toilet, maar heeft opnieuw druk op haar blaas. Ze poederde zojuist haar neus. Volgens haar glanst en blinkt die alsof hij licht geeft. Jeffrey zit al bij de receptie, hij knikte zelfs naar haar - alsof de lummel haar zou kennen - dat was niet afgesproken. De winnaar van het laatste lot is gearriveerd. *So far so good.* Zal ze nog eentje roken? Nee, dat kan niet meer, daar komt de winnerscrew alweer jolig binnen. Dit is haar laatste oprechte dag bij de Loterij, eigenlijk weet ze niet waar ze moet kijken, het voelt allemaal zo zinloos nu. Als ze dit vooraf had geweten, dit gevoel had gekend..... *Wie had dat ooit van mij kunnen denken, van mr. Mireille W. Van der Wal CMA, notarieel juriste en senior accountant. Het is gemeen wat ik doe, ik ben ondermaats en ondankbaar, niet langer solidair.*

14.53 uur. *Paleisstraat 131, Den Haag.* Het voelt alsof ze van een rijdende trein moet springen, ze wil de dreiging stoppen, maar hoe? Al die gezichten, het lijkt of iedereen haar vandaag steeds maar aanstaart. Om maar vooral te zien hoe ze vandaag de fouten maakt! *Ja, jij ook Guido, waarom kijk je naar mij? Kijk toch verdomme voor je, waardeloze. Zelf kan je niks goed afronden!* Kon ze maar even nog haar zinnen verzetten. Mireille heeft het gevoel dat ze flauw gaat vallen. Zal ze zich alsnog ziek melden, ze kan omvallen, instorten, zich door de security weg laten dragen? Onmogelijk, dan zal Esther de sessie ongetwijfeld zelf willen overnemen en dan zal het gebeuren, ze kent haar - de cash uitkering op dit lot zal haar bevreedden - zij zal alles controleren en dubbelchecken net als ze zelf altijd doet. Ze moet er bij blijven, ze moet het doen, anders zitten ze vanavond al bij de recherche. Wel kan ze het lotnummer nog anders implementeren? Ze kan het nog opnieuw doorvoeren. Zal ze dit lotnummer

toch als een onverkocht lot verwerken? Het kan nog! Esther en Guido staan al bij ingang van de Geluukskamer, zo te zien aan de gebaren van Guido, spreken ze het totaal van week zestien nog eens door. Op beider gezicht verschijnt een zelfverzekerde glimlach. **Driëntachtigkommazes**, deze trekking. *Ja Guido, onze loterij draait steeds beter sinds het laatste integriteitsonderzoek dat ik, ja ik!, met het ministerie mocht coördineren.* Het werkelijke imago benadert meer dan ooit het gewenste imago. De Loterij heeft - na al die heisa over de onverkochte loten - het vertrouwen van Nederland herwonnen, de Loterij heeft vitaliteit.

‘Vandaag gaat het gebeuren. Joeheeh, eindelijk mijn eigen paarden, mijn stalletje in de duinen.’ Mireilles vriendin Annelies zette haar handen in haar zij en keek even onder het rolgordijn de straat in.

‘Geen regen. Het is lente! Vandaag is mijn aller, allerlaatste werkdag. Joeheeh! Dag foutparkeerders, dag apenpakje, dag schoenen met stalen neuzen, dag stommelingen, dag hufters zet je auto maar in alle hoeken en gaten van de Hofstad, doe maar wat je wilt, zet jullie koektrommels maar dwars in de witte vakken, voor mijn part midden voor het Torentje’ riep ze. Ze voelde hoe ze deze morgen voor een laatste ochtenddienst in deze keuken verscheen. Ze rekte zich geeuwend uit, pulkte een haartje uit haar tepelrand, gaf Mireille een fuck-finger en lachte schalks haar mooie tanden bloot. *Waarom zou Annelies er ook maar één seconde over nadenken, hoe ze er uit ziet?* Toen dronk ze haar jus in één teug leeg, sprong op de bank en deed de bliksemafleiders van haar agressie: haar rek- en strekoefeningen. Annelies heeft prima geslapen, de hele nacht doorgeslapen. Ze heeft - als altijd - nergens van gedroomd, ze is zeker van haar zaak, van DE ZAAK. Alles is volgens haar

toch met de imbeciel doorgesproken, het is nu of nooit, er kan gewoon niks meer mis gaan! Gisteravond heeft zij het winnende lot bij Jeffrey op het bungalowpark gebracht en de hele gang van zaken nog eens een keer strak besproken. Doorgaans is ze verre van positief over Jeffrey, ze vindt hem een zwakkeling, een stumper en een smeerpoets. Ze kent geen mededogen en walst met gemak over de jongen heen. Maar toch, deze keer gaf Annelies hoog van hem op. Mireille, die Jeffrey zoveel beter denkt te kennen, zat met verbazing naar haar te luisteren. Hij was nu zelfs een prima vent, volgens haar, een geweldige keuze. The Man for the Job. Jeffrey was relaxed geweest, hij was nuchter en had zich geschoren, zijn nagels waren schoner dan ooit. Het witte overhemd had hij al uit de verpakking gehaald en netjes bij zijn broek over een stoel gehangen. Zijn auto had hij buiten de poort met de neus naar de straat geparkeerd en hij had haar nog maar weer eens gevraagd hoe hij nu precies moest rijden en hoe laat hij bij het hoofdkantoor van de Loterij moest aankomen. Het blijft volgens Annelies hoe dan ook een domkop, maar dan wel precies zo dom als ze hem nodig hebben.

Laat hem maar komen, laat het nu dan ook verdomme maar gebeuren. Dan moet ze even gaan zitten, ze wankelt, haar schoenen knellen. Van de zenuwen dronk ze teveel champagne mee met de vorige vijf winnaars, iedereen drinkt hier trouwens maar mee met de winnaars. *Dat moet anders, dat kan gewoon niet, het personeel moet in de gelukskamer niet de hele tijd met de winnaars de champagne meedrinken, dit is geen erebaantje om maar te kunnen zuipen, ze hebben verdorie vandaag toch ook hun gewone werk moeten doen.* Dat systeem wil ze al tijden gaan verbeteren, personeel zou voortaan beter Rivella - desnoods uit een champag-

nefles – kunnen drinken. Dat wil ze gaan fine-tunen, dat moet op de helling, ze zal richtlijnen opstellen. *Zeur niet Mir, je ligt er hier uit, je flest de boel.....!*

Herman de cateraar zet de nieuwe fles al voorzichtig op scherp, opnieuw vouwt hij bedachtzaam het draadje los. Het zal zo dadelijk weer knallen in de Geluyskamer. Mireille is zo vreselijk moe. Ze kwam vanmorgen al wankelend uit bed. Na het vrijen – ze kon onmogelijk klaar komen, maar fakete voor Annelies een machinegeweertje – is ze wel in slaap gevallen, maar om vier uur was ze wakker en kon de slaap niet meer vatten. Ze is er uit gegaan en heeft een tijdje in de spiegel staan staren en hoopte dat het allemaal een droom was, dat het vandaag niet door zou gaan. Haar hoofdpijn was er al in alle hevigheid en ze moest haar eerste pil pakken. Ze had al twee keer gedoucht en zeven keer besloten om alles te cancelen en daarna even vaak de moed verzameld om het dan toch maar door te laten gaan. De hack in het lotenregister heeft ze immers al dertien dagen geleden doorgevoerd. Gisteren had ze het nog kunnen wijzigen. Had ze dat maar gedaan! Maar Annelies stond het haar niet toe om op te geven, nu moet ze! *Ai, Jeffrey zit er al!*

Mireille bedenkt ineens hoe ze Annelies steeds maar alles toestaat. Waarom laat ze verdorie Annelies zo haar doen en laten bepalen? Maar hoe dan ook: ze is verliefd gebleven, nog altijd verliefd op een Haagse parkeerwachter. Merkwaardig toch, dat de mens zo vlak voor zijn neergang – het einde van zijn tijd – nog stil staat bij wat zij in haar leven aan het doen was en wat zij eigenlijk wilde. Het is te laat, hier zal het eindigen, maar voor Mireille eindigt het in liefde, in passie, een cri-

me passionel. *Annelies, ik hou van je!!!* Alsof het zo simpel is als een greep in de kassa. De **tweekommadriemiljoen** jackpot van deze maand is voor Annelies genoeg, meer dan genoeg zegt ze, ze interesseert zich niet echt voor het werk van Mireille. Die heeft er alles aan gedaan om de criteria perfect aan te sturen. Volgens Annelies heeft het met de klootzak al veel te lang geduurd. Ondertussen lieten ze hem maar in hun tuin bouwen, die er nu zo langzamerhand uitziet als die van de Japanse keizer. Annelies begrijpt de exactheid van het plan niet, ze heeft volgens Mireille geen idee hoe nauw het luistert. Voor trekking duizendachtien zaten ze er al dicht bij. Nu bij duizendeentwintig waren de factoren beter, maar vallen de aspecten bepaald niet optimaal samen. Ze vergeleek hun plan met een zonsverduistering, twee standen moesten precies overeenkomen, alleen dan kon het werken! *Ach wat zeur ik, niemand zal me begrijpen. Met wie kan ik hier overleggen?*

Eindelijk zat ze dus met haar toerbeurt zowel in de Trekkingscommissie als in de Vertrouwensraad van Toezicht. Ze verving die dag Guido, die moest vorige week zo nodig weer eens naar Las Vegas. Het congres van casinohouders. Zogenaamd om innovatieve spelsoorten uit te testen. *Schandalig!* Maar goed, deze keer kwam dat voor het plan goed uit. Toen Mireille die avond haar agenda toonde danste Annelies door de kamer. Ze sprong op de rand van de bank en deed alsof ze Ben Hur was.

‘Heya, heya paarden’ schreeuwde ze en leek ze aan te vuren met zweepknallen. Zelf wilde Mireille deze trekking nog als een generale repetitie benutten. Dat was volgens Annelies absoluut niet nodig, ze vormden toch een feilloos team. *Feilloos?*

‘Het gaat NU gebeuren, NU!’ Annelies eiste gewoon dat het deze keer door zou gaan! En Mireille stemde schoorvoetend toe, terwijl ze er verdomme eigenlijk nog niet klaar voor was. Ze wil geen fouten maken! Absoluut geen fouten maken! Wetens en willens bevindt mr. Van der Wal zich deze middag op het meest hellende vlak van haar leven. Vanaf vandaag is ze niets meer en niets minder dan een crimineel. De champagne staat los-vast in de koeler en de glazen staan in een halfronde rij op het gelukstafeltje. Mireilles laatste pil wil nog voor geen meter werken. Haar bonkende hoofd voelt als een kale boom die nu ook zijn laatste blad gaat verliezen. Alles aan haar staat op verliezen. *Die perfecte Mireille, wat is ze verkeerd bezig, ze is lesbisch, ze zuipt te veel, ze rookt weer en nu is ze ook nog een crimineel, ze deugt niet! Haar ouders... haar studie... haar schoenen, waarom heeft ze die lichtgrijze niet aangetrokken, die knellen niet zo.....* Kan ze nog een keer plassen?

Mireille zet haar laptop open en kijkt de kamer rond, Guido knikt hoopvol naar haar, zal ze het prijzenpakket alsnog gewijzigd invoeren? Valt haar rusteloosheid op? Esther kijkt haar steeds aan. ... *Oh neeeeh!* Heeft ze de hack op de terminal wel goed afgesloten, minus de offline modus? Oh neeeeh, ze moet het verkooppunt dubbelchecken, nog snel – PrimeraSteenstraatArnhem - ja het klopt. Het tijdstip? Ja, ze heeft het met een hekje en een sterretje afgesloten. Er is geen twijfel, het gaat gebeuren. De nieuwe fotografe heeft haar camera op de deur gericht. Het staat vast! Mr. Mireille W. Van der Wal CMA fraudeert vanaf nu **tweekommadriemiljoen**. Ze legt de map van de hoofdprijswinnaar nog maar eens recht. Leest het gouden etiket – het kalligrafische werk van haar uitgeslapen en van zessen klare secretaresse - er staat, geloof het of

niet: Mevr. J. Stengel. *Niets heb ik verdomme onder controle, helemaal NIETS!*

Even wacht ze nog..... ze moet het nu doen, ze schraapt haar keel. Ze tikt met de usb-stick op de glazen tafel, pakt de map voor zich en leest zogenaamd het opschrift. Guido kijkt haar aan met in zijn mond het gouden toeterje waaraan oranje lintjes wapperen.

‘Oké ..., het volgende lot...

Het lot van DE HEER J. Stengel!’

3 *15.07 uur. Tankstation de Witte Molen.* Bij de balie van de shop – schichtig om zich kijkend, omdat waarschijnlijk slechts een gedeelte van zijn persoon met roken is gestopt – koopt een kunstenaar een doosje Pantertjes. Hij steekt er gelijk eentje op en blaast een volle teug rook naar de hemel.

‘Dit is echt het laatste doosje’ fluistert hij zijn innerlijke criticus toe en deze roept tegelijk weer zijn ‘*Koest Wessel...hou maar op je bent een slappeling! Zum Kotsen!*’ Maar de ware Wessel wil zich niet koest houden, die is sterk en houdt vast aan Wessels grootste energie: zijn verbeeldingskracht. Niemand belet hem om bijna manisch op te schakelen in de rol van de miljonair, de geslaagde kunstenaar, de zakenman, de geweldige, de formidabele Wessel Weiland. Hij waant in dit sigaartje een Monte Christo. Kijk, nu is zijn vol sigarenrook getrokken Coralla een rode bolide, een Testarossa onderweg naar Monaco en die neemt zomaar de fly-over richting Emmen. Wat één zo’n sigaartje kan doen. Wessels

geestkracht heeft het talent om in no-time in Monaco aan te komen, om zo maar op de voorplecht van zijn daar afgemeerde jacht te gaan staan en te turen naar de horizon van zijn verwachtingen. Daar gloort de-dag-die-het-leven-verandert. Als Wessel een glimp opvangt van een mogelijke toekomstige zelf, heerst er een verbijsterend stilzwijgend begrip voor zijn dromen. *Fake it, until you make it!* zingt hij in de achterkant van zijn aansteker en drukt het gaspedaal in. Elke minuut boosheid kost je immer zestig seconden geluk.

BINNENKORT IN DIT THEATER: The-one-and-only Wessel Weiland. The Best is yet to come. Waarom genoeg nemen met een mindere visie? Als je voorbestemd bent voor grootsheid! Kijk hem daar eens op het wereldse toneel staan! Het geluk straalt van zijn gezicht, zijn ogen staan helder, zijn haar glanst en een tevreden glimlach siert zijn mond. Niemand komt meer in zijn buurt, sinds hij de volmaaktheid heeft bereikt. *'It's lonely at the top.'* Hij is zo geslaagd, zo perfect dat er niets meer aan hem ontbreekt. Alle woorden van ongenoegens en jaloezie glijden als water van hem af. Wessel Weiland is de man van deze 21ste eeuw. De kunstwereld zal daarmee moeten leren leven. Zijn naam in neon op het Stedelijk. Zijn werken - de mensen zwermen samen om ze te zien, ze trekken menigten - worden eindeloos gereproduceerd op koffiemokken en muismatten. De Wessel Weiland, opgestoten in de vaart der volkeren. Wess Weiland, een soortnaam als Nina Ricci, Louis Vuitton, Gorgio Armani, Gucci en Versace. Hij is niet langer een kunstenaar, maar een merk. En merkwaardig, hij schildert alleen nog portretten van zijn moeder. Moederliefde is alomvattend en verkoopt als een gek, Toine haalt de nog natte portretten van zijn ezel. Nee, dat niet! Dat is te klein

gedacht. Hij weet het nu zeker, van zeikstraal Toine neemt hij voorgoed afscheid. Trouwens, waar het om grote sommen geld gaat, is het hoe dan ook raadzaam om niemand te vertrouwen. Hij ziet al voor zich hoe dat verwaande gezicht van Toine verandert in eentje vol verbazing. Eindelijk kan hij zich verwonderen. *Het was goed, Toine, je kunt terug naar C&A, bedankt tot ziens! Oprotten Toine! Geen evaluatie meer, geen follow-up, geen bonus, smeer die maar in je haar. Je toekomst in de kunstwereld? Nee Toine, het interesseert me niks, het interesseert me net zoveel als dat er in Peking een fiets omvalt! Daag Toine, fuck off!*

‘He daar, ja jij met die rode sjaal en deukhoed, jij wordt CEO.’

‘Wie ik? Maar ik ben Plasterk....?’ ‘

‘Dat weet ik, je was minister, nou en..... dat is voor mij geen bezwaar, schaam je maar niet Ronald. Ja jij!’ Tussendoor even een veronderstelling, Wessel wint dus ondanks de nihil-kansen een miljoen in de Staatsloterij en als dat niet op korte termijn lukt, gaat hij een miljoen lenen. Hij weet nog niet waar, want banken lenen tegenwoordig alleen nog maar als je aan kunt tonen dat je het gevraagde geld *niet* nodig hebt. Met een ex-minister aan het roer moet het Wessel toch lukken om ergens een miljoen los te peuteren?

15.27 uur. N34, ter hoogte van Borger. Zijn daydreams hebben kennelijk plompverloren voor de langzame route over de N34 gekozen. Zal hij overigens als geslaagd kunstenaar ooit nog met een beeld en een sokkel in een bestelwagentje naar Hellendoorn rijden? Schildert hij zijn werken dan hoe dan ook nog zelf? Natuurlijk niet, Wessels fantasie weet van geen ophouden. Hij draaft door over een heuse kunstfabriek! Hij laat

zijn doeken door een schare van leerlingen schilderen, vrouwen wel te verstaan, persoonlijk door hem geballoteerd uit het groot casting aanbod van alle Academies. Deze zullen zich als muzen over Wessel Weiland en zijn concepten buigen. En! Om de schoonheid van de muzen te benadrukken, moet het overige personeel lelijk zijn. Foeilelijk! Die zoekt hij op deze uiterlijkheid uit een boek van Randstad. Zijn fabriek heeft dan allang haar eigen logistiek. Met - voor de omloop van zijn moederportretten - een uniek containersysteem. Hij zal dikke kleintjes aannemen voor het inpakken, de lange magere voor het uitpakken en het ophangen. De lelijkerds met pukkels, scheve tanden, wratten gaan naar de beveiliging, etc. Aan zijn delirium komt geen einde.

Wessel Weiland zet zijn handen tegen het hemeltje, haalt diep adem en laat zijn Corolla zijn eigen weg zoeken. Het geeft hem dat heerlijke vrije gevoel, alsof hij werkelijk van niets en niemand meer afhankelijk is. Hij maakt hier de keuzes, hij is de kapitein op dit schip! De sores glijdt van Wessel af. Hij telt de seconden, eenentwintig, tweeëntwintig, drieëntwintig, ...

‘Eenentachtig, tweeëntachtig, drieëntachtig’ meer dan een minuut houdt hij nu al zijn adem in. Zelfs zijn auto begint zich nu vrij te voelen, zijn Corolla rijdt zelfstandig. Wessel laat de auto ademloos in vrijheid vanaf de bermrand langzaam tot de middenstreep afwijken en corrigeert pas nu hij zich bij honderdeneen,.... honderdentwee,.... onzeker in Engeland gaat wanen. Tachtig tellen van zijn leven, tachtig seconden van overgave, allemaal in de heerlijke verwachting dat er voor hem eens de tijd gaat komen, waarin hij helemaal geen onderscheid meer hoeft te maken tussen links en rechts, tussen werken en vrije tijd.